

[1]

En record d'un amic: Joan Margarit

Imatge:

Carles Buxadé, Joan Margarit i Leopoldo Gil Nebot I Celebració centenari ETSAB 1976 © ETSAB

Jo, l'arquitectura, sempre l'he exercit amb en Joan Margarit. Vam ser socis, és clar, però per sobre de tot vam ser molt bons amics.

Ens vam conèixer al laboratori de càlcul d'estructures de l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona a meitats dels anys 60, quan ell n'era el director i jo vaig entrar per cobrir una plaça vacant. Vam començar a treballar junts i l'entesa va ser immediata, en pocs anys havíem publicat més de 15 llibres i monografies a quatre mans. No ho sabíem, però ja no ens separàiem mai més.

Va ser una època de gran creativitat en el càlcul d'estructures, a causa de la poca normativa existent i la potència de càlcul dels ordinadors que teníem a l'abast. Això ens va permetre innovar i desenvolupar, per exemple, el mètode Margabux per calcular estructures porticades mitjançant taules d'ampli abast. També vam donar consistència al mètode d'assimilació d'estructures discontinües a estructures contínues que ens va permetre abordar de les

tridimensionals de grans llums. La cúpula del mercat de bestiar de Vitòria, amb 80m de llum, va ser-ne el màxim exponent i va guanyar el Premi Europeu d'Estructura Metàl·lica. Aleshores, aquesta potència de càlcul va portar a creure en el "tot és possible", malauradament però, l'arquitectura no sempre en va fer un bon ús. Amb tot, vam aconseguir que s'inclogués el càlcul matricial en el pla d'estudis d'arquitectura.

Als anys 80 vam obrir un tímid estudi al meu pis familiar de plaça Letamendi. D'allà ens vam traslladar al Quod de Sant Just, on ens van llogar un petit espai per instal·lar-nos-hi. Vam anar creixent i amb poc temps vam haver d'ocupar-ne el pàrquing. Allà hi vam ser uns 10 anys, passant fred i desenvolupant, entre d'altres, el projecte de l'Estadi Olímpic de Barcelona. Guanyar-lo ens va permetre tenir un estudi propi, i el 1991 ens vam traslladar al carrer Major, 26 de Sant Just Desvern. Allà es va consolidar el nostre compromís professional.

La nostra va ser una col·laboració molt fructífera, des de la docència i la investigació dels primers anys, fins a la direcció d'obres tan grans com petites. Si ens hi vam dedicar tan intensament va ser, sense dubte, perquè ens ho passàvem molt bé treballant junts. L'humor i el bon humor que compartíem van ser essencials, així com el respecte i la confiança que ens teníem. Vam ser generosos l'un amb l'altre, respectant les necessitats de cadascú. On no arribava un, arribava l'altre.

Van ser 40 anys treballant junts, dinant quasi cada dia junts, compartint neguits, alegries i moments familiars. Durant tots aquests anys vam compaginar la docència a la Universitat amb l'exercici de la nostra professió. D'aquesta llarga etapa en destaquen les obres següents: la cúpula de Vitòria, el reforç del monument a Colom, la remodelació de l'Estadi i l'anella Olímpica de Montjuïc, la rehabilitació de la Fàbrica Aymerich i Amat de Terrassa [2] com a Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya [3], el càlcul i direcció de les obres de la Sagrada Família, l'estadi Carlos Tartiere, la Vila Universitària, així com les obres de rehabilitació per l'esfondrament de les obres del metro [4] al barri del Carmel [5]. Érem feliços fent el què fèiem i ens agradava fer-ho junts, i això sol ja fou un èxit!

En Joan, com ell havia explicat moltes vegades, sempre va repartir el pes de la seva dedicació entre dos puntuals, la poesia i l'arquitectura que, sense interferir-se, s'alimentaven mútuament. Jo sempre l'he conegut amb una llibreta a la butxaca i sabia que en Joan arribava a les nostres cites una hora abans per tenir temps de treure-la i fer poesia. Jo vaig arribar sempre puntual, però mai abans d'hora.

De tot el que vam fer junts, ens van marcar especialment les rehabilitacions massives de polígons d'habitatges modestos construïts sota la pressió migratòria de mitjans del segle XX. Les visites a aquests edificis ens van obrir els ulls a una realitat punyent, tota una lliçó de vida. Aquests pisos i la gent que hi vivia ens van obligar al rigor de la qualitat, i a ell, a més, el van inspirar en poemes com "Recordar el Besòs":

*Les finestres de nit, amb la llum groga,
són ulls voltats pel rímel de l'asfalt.
Recordo el pis: una bombeta morta,
gossos i infants damunt d'un matalàs.
En la cuina, corrupta, sense porta,
amb verdet als plats bruts amuntegats,
un noi escolta un vell pick-up que toca
discs de drapaire, però tots de Bach.
Els cables negres d'alta tensió*

*la lluna sobre el riu els fa brillar.
Sota el pas elevat de l'autopista,
la desolada terra de ningú,
corral de cotxes de segona mà.
Per a aquest món, cap més futur que Bach.*

El que vam forjar, Joan, va ser molt més que una col·laboració professional, va ser per sobre de tot una forta amistat.

Fins aviat, amic.

Carles Buxadé

19/02/2021

Tornar [6]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://213.151.109.9/ca/coac/actualitat/record-un-amic-joan-margarit>

Links:

[1] <http://213.151.109.9/ca/coac/actualitat/record-un-amic-joan-margarit>

[2] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Terrassa>

[3] <https://www.arquitecturacatalana.cat/ca/obres/museu-de-la-ciencia-i-de-la-tecnica-de-catalunya>

[4] https://ca.wikipedia.org/wiki/Esfondrament_del_Carmel

[5] https://ca.wikipedia.org/wiki/Barri_del_Carmel

[6] <http://213.151.109.9/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29>